

► Neymar ligt kermend van de pijn op de grond. De Braziliaan is berucht voor zijn schwalbes en theater.

© AFP

Volstond niet. Hij wilde mijn ticket zien. Ik toonde mijn strookje met mijn *seat* op en het vluchtnummer. Volstond niet. Ik mailde mijn elektronisch ticket. Volstond ook niet, maar toen hij vreesde dat ik op zijn gezicht zou slaan (niet echt hoor) gaf hij mij mijn kamer.

Voor de tweede nacht in Hotel Olimp in Kazan moest ik naar een andere kamer, zo gaat dat hier, dus weer verhuizen. Daar heb ik de nacht van donderdag op vrijdag doorgebracht. Dat ging goed, tot ik rond een uur of drie gezoem hoorde. Ik zag vier muggen, hoog op het plafond. Als ik muggen 's nachts kan zien, zijn dat dikke muggen, vol van bloed. Ik heb overal jeuk terwijl ik tik.

Ik weet het, ik heb nog zo'n mooie baan. Waar ik afgelopen nacht heb geslapen, moet u dat niet weten? Niet waar, maar hoe, is de vraag. Na de wedstrijd ben ik met een Yandex-taxi naar de luchthaven gereden en daar wat gevegeteerd in een soort preslaapmodus want mijn vliegtuig was voorzien voor 3.20 uur, met aankomst om 4.45 uur. Dat is een Russische lijnvlucht. Dat *getsjool* hebben we nu een keer of vier gedaan. Vier keer twee nachten, dat gaat niet in de koude kleren zitten.

Verlangen naar de fiets

Vandaag begint de Tour de France, heb ik mij laten vertellen. Met een proloog, met een rit in lijn, ik weet het niet. Daags voor het vertrek naar Rusland met het vliegtuig van de Rode Duivels, toen we zo professioneel gescheiden werden gehouden van de voetbalsterren, was ik bij Thomas De Gendt thuis.

Dat is ook een ster, in zijn sport dan. We zaten in zijn living en zijn zoontje bracht chocolaatjes. Zijn interview staat in *Zeno*. Ik vroeg hoe graag hij fietste en hij antwoordde: "Heel graag. Na de Ronde van Lombardije wil ik samen met Tim Wellens met de fiets naar huis rijden. Een echte fietsvakantie." Dat zie ik onze Rode Duivels niet doen, na deze wereldcup, waarin ze vijf, zes, zeven keer anderhalf uur competitief hebben gebald, nog eens een beetje op de pleintjes gaan spelen.

Ineens overvalt mij iets wat op heimwee lijkt en dat beter de er niet op toen ik bij de Kazan Arena zowaar een wielertoerist zag. Ik ga, ik moet vanmiddag Tour de France kijken. En wat verlang ik naar mijn koersfiets en de nieuw afgemonteerde Trek-mountainbike, die bij Delta Bikes in Oostkamp klaarstaat.

Zuid-Amerika is het operettecontinent van het voetbal: slecht spektakel en brutale/gemene overtredingen

W e waren gisteren nog met acht landen en als deze zaterdag om is nog met vier, zo gaat dat op een wereldcup: ineens gaat het heel hard. De eerste zestien dagen zijn hectisch met elke dag vier wedstrijden en dan is het grote feest voorbij en mag de helft naar huis. Er volgde een rustdag en daarna vier dagen achtste finales. Dan twee rustdagen en twee dagen kwartfinales. Daar zitten we nu middenin.

Nooit zoveel voetbal gezien als deze voorbije maand. Ik heb het stilaan gehad met dat voetbal. Dat betekent niet dat ik wil dat België eruit gaat, omdat ik dan ook naar huis kan. Neen, daarvoor fascineert deze generatie voetballers in het rood net iets te veel en te vaak.

Toen ik aan dit stukje begon, trapte Frankrijk af tegen Uruguay. Ik ben inmiddels klaar: Frankrijk heeft gewonnen, wat betekent dat Brazilië op moment van tikken nog het enige niet-Europese land is op dit WK. Als België zichzelf heeft overtroffen of de verwachtingen heeft ingelost, liggen na alle Afrikanen ook alle Zuid-Amerikanen eruit. Het is te hopen. Zuid-Amerika is het operettecontinent van het voetbal: slecht spektakel en brutale/gemene overtredingen.

Volgens sommige van mijn collega's gaat niks boven de perstribune in het stadion. Ik ben dat stadion-stadium allang voorbij. Ja, wij hebben

plaatsen met een tv voor onze neus. Luxe? Dat voor de neus moet je letterlijk nemen; ongeveer alle journalisten breken die tv af of leggen haar minimaal plat, want in een stadion zitten zonder dat je het veld ziet omdat die tv het zicht belemmert, is redelijk belachelijk.

Meestal zit je met twee of drie op een desk. Gisteren zat ik in blok A 306, desk 56, plaatsje C. Doorgaans heb ik plezante, rustige collega's naast mij, maar tegen Japan sprong de jongen naast mij recht bij de 3-2, schreeuwde het uit en deed wat met zijn vuisten. Het was een Belg, naam en medium zijn bekend. Ik vergeef het hem, maar toch, het hoort niet.

Ik vind ook de trips naar de bakker 's ochtends in Hertsberge net iets comfortabeler dan het reizen hier. Mijn burens zouden mijn eindeloos reizen hier klasseren onder '*getsjool*'. Ik ben in Kazan gearriveerd in het holst van de nacht en had geen zin in onderhandelen met de taxi, dus werd het een rit van 30 euro.

In het hotel aangekomen, vroeg de nachtportier (het was inmiddels 2 uur) het document van het vorige hotel. Vreemd, dat had nog niemand gevraagd. Ik toonde mijn accreditatie.

Getsjool